

mia, però volen la *bien entendida*, volent significar que l'autonomia, única que's pot concedir, és l'administrativa, com si la funció municipal fós exclusivament d'aquest caràcter.

Expressament hem titulat aquest article «Govern municipal», per a donar a entendre que l'administració de l'associació municipal és tant sols un aspecte, bentost minço, de çò que representa'l municipi verament comprès i considerat. Efectivament, la manera d'administrar pot tenir fonament en varietat de doctrines; les unes, emanant del poble directament, com ho fan encare avui en profusió a l'Anglaterra i Alemanya, sobre tot en districtes rurals; les altres, són delegades per aquest mateix poble. Aquesta delegació, base general, avui, d'administració tècnica del municipi, s'efectua de tres maneres diferents: *individual*, — que tendeix a desaparèixer, puix se contraria a tot principi democràtic — representada per una sola persona: arcalde de R. O. per autonomia; *constitucional*, representada per partits polítics en lluita i amb facultat d'elegir se son director; i essencialment *tècnica* i administrativa *per se*, o sigui constituïda per persones tècniques — comptadors mercantils, tenedors de llibres, etc., — tenint en compte que'l municipi és un negoci o és una societat mercantil amb gerència. Això darrer se practica als Estats Units, la terra dels grans negociants, on fins la política és considerada com una indústria.

Amb tot, el què caracteritza l'essència municipal, és l'agrupament d'homes constituint associació i, per tant, erigint-se en *guia*adors, en *governadors* d'aquella comunitat determinada; puix no és solament l'inversió dels cabals, bé o malament, en el sentit de mal satisfer les obligacions municipals en tot el que tenen aquèsses d'imperatives per la llei orgànica de l'Estat, sino que l'associació en general té dret a exigir a sos representants que tots i cada un dels associats obtinguin a prorrata els beneficis que els proporciona l'associació i el viure en comú. Baix aquest punt d'ovir; els concellers que formin l'ajuntament, després d'atendre les més peremptories necessitats — instrucció, sanitat, policia urbana — s'han d'imposar el deure de fer progressar l'agrupament, estudiant els problemes econòmics — una de les branques de la ciencia política — per a procurar el més feliç benestar en comunitat, alleugerint l'iniciativa individual en tot el què és d'exclusiva competència de l'ajuntament, i destinant els cabals suficients a la prosperitat, comoditat, seguretat i benestar públic. Tot el què no significui fer patria, en el sentit exclusiu de la paraula, és fer feina negativa. Per això l'aspiració comuna de totes les col·lectivitats naturals, no és tant sols l'autonomia administrativa — cosa, com hem dit, minsa, puix no més representa un alleugeriment de la funció delegada de l'Estat per mitjà de les seves lleis, bentost inadaptables, — sino que ha d'ésser l'autonomia política, amb facultat i lliure discreció de governar l'associació comunal, base primordial per a la prosperitat del municipi.

RÀPIDA

EL MITING DE LA DIGNITAT. — Ja s'ha celebrat el miting monstre que tanta expectació despertà entre'ls partidaris dels aliats, com por de rompre's la neutralitat en els nostres germanòfils neutralistes i àdhuc en els neutrals de bona fe.

Ja poden restar tranquiles les mares que temien que'l resultat del miting fora l'emportar-

se'ls-en sos fills a morir en terres estrangeres, car quedà evidenciat que l'esperit del miting no era pas intervencionista i si de dignitat nacional.

Era precis a totes llums que algú aixequés sa veu airada contra'ls abusos realitzats pels alemanys en nostres aigües (i així ho feren les espanyoles), o, del contrari, aviat, ans

Bar La Bohèmia

d'en

Esteve Julià

Refrescos : Pastes : Begudes
Vermouth a 15 céntims

Classes immillorables

Establiment predil·lecte de la joventut i els sportmans

17 . CARRER DE LA PALMA : 17

que per nació neutral, se'ns prendria per una colònia alemanya.

Per això se celebrà'l miting: per a fer prevaler els drets de nació neutral, tantes voltes trepitjats pels súbdits del Kaiser, sense reparar en les conseqüències, puix quan la dignitat de la patria ho reclamà, no és qüestió d'arrossar les espalles a l'extrem d'anul·lar-nos fins el sentiment de patria, l'idealitat més santa concebuda.

Dos notes dignes d'atenció foren donades en el grandios miting: una, per cert molt consoladora, d'afirmació republicana, que'ns recordà aquell temps de l'inoblidable Salmerón i demés patricis republicans, en que l'entusiasme era la característica del partit; i l'altre, d'admirable decòrum polític, a l'ésser rebut amb certa hostilitat, pel poble, el cabdill d'aquesta mena de plaça que s'anomena reformisme, don Melquíades Alvarez, republicà del rei i trànsfuga per excel·lència.

L'homenatge a en Millet

D'exitag se pot qualificar la festa del passat diumenge, celebrada a Barcelona en honor de l'insigne mestre Millet.

L'aspecte de la plaça de Catalunya, durant el concert del dematí, era brillantíssim, puix la gran dimensió de la plaça estava plena de gom-a-gom, oferint bellíssima impresió les innumbrables senyeres que's destacaven alentorn de la plaça.

Amb fonda emoció foren dirigides per l'homenatjat les peces anunciades, essent digne de tots els elogis el conjunt admirable que'ls orfeons donaren a les mateixes, i més tenint en compte lo difícil que resulta harmonitzar les diverses veus que suposa'l cantar seixanta orfeons al plegat. En el *desfile*, se cantaren «Els Segadors».

A la tarde, l'«Orfeó Granollerí» feu les delícies d'una nombrosa concurrència que's congregà a la plaça Real, per a oir el concert que a son càrrec estava anunciat. Aquest se compongué de «Nostra Bandera», «El Mestre», «La Gata i en Belitre»; «L'Hereu Riera», «El Rossinyol» i «Sant Josep i Sant Joan»; les quals foren dites amb la justesa ja peculiar a nostre «Orfeó» i escoltades religiosament pel públic, que per cert fou bastant pròdig en

aplaudiments, en quins també hi prengueren part quiscuns compatricis i entre ells una representació de RENOVACIÓ.

AIGUA FORTS

XI

¡VISCA L'EMANCIPACIÓ ARTÍSTICA DE L'ORFEÓ! — Altre vegada a ca l'«Orfeó» bullen les sangs i l'anarquia desfà l'ordre i concert d'una agrupació harmònica que precisament n'hauria de fer de concert.

El penó, no aquell famós penó de cuiró que tenen desat en el quarto de les rates, sino l'altre, el petit, voleia enlaire, agitat pels vents que de totes bandes bufen.

Are resulta que'l vicepresident de l'entitat — un senyor que fins are havia sigut bon botiguer i pacífic ciutadà — s'ha revoltat contra la junta de «L'Unió» i contra'l mateix president de l'«Orfeó», perquè aquests *prietistas* li havien prohibit cantar «Els Segadors», himne català que's veu que va contra les idees de «L'Unió».

— No's cantaràn «Els Segadors» — va dir el president, que crec que és el que mana més.

— Es cantaràn «Els Segadors» — diu l'home revolucionari — i's cantaràn perquè jo vui, perquè l'«Orfeó» ho vol, i perquè a l'«Orfeó» no-més mano jo.

Las revoluciones desde arriba — va dir un dia en Maura, — i mai pot aplicar-se tant aquesta frase com en el cas present.

El vicepresident de l'«Orfeó» agafa la teia revolucionari i valentment escriu al *diari dels morts*, que'l metge encare no'ls ha privat «Els Segadors» als de l'«Orfeó», i que'ls que ho han assegurat sofriràn un *mentis* el dia de la festa. ¡Un *mentis* eh? un *mentis*!...

I no para aquí tot.

També escriu als *diaris vilatans* i als de fóra vila que varen dir aital reneç i els convida a rectificar en nom del Comitè d'Acció de l'«Orfeó». Però es veu que'ls primers no s'hi avenen i tornen a repetir el què varen dir i els segons fan el mut, segurament esperant que s'aclareixi l'horitzó.

L'home s'enfutisma. Sent un recargolament de nervis i s'indisciplina. Es farà la seva santa voluntat, pesi a qui pesi: a «L'Unió Lliberal», al seu president, que també ho és de l'«Orfeó», als *prietistes* que governen i a tots els seus enemics, una colla d'envejosos que li volen mall...

Ja era d'esperar aquesta santa indignació en un home que ha revolucionat els proverbis i les arts dramàtiques!...

El dia que va explicar-nos allò de les herbes ja'ns ho vàrem pensar que dessota d'aquell home, aparentment mansoi, s'hi amagava un furibond revolucionari.

¡Xòqui lla, Robespierre granollerí!

Homes d'aquesta voluntat necessitem, si volem fer alguna obra... que no sigui dramàtica!

Ja sab vosté que no som gaire amics, però avui no li tinc rabia i l'admiro i perquè l'admiro li dedico aquest «Aigua forts» de colors tant barrejats.

Només sento una cosa: que «Els Segadors» a última hora no figuessin en el programa de cants de la festa dels orfeons.

Pot-ser els de Barcelona's varen espantar de la seva empena.

¡Ah! Però jo estic segur que aquelles veus que, acabada la festa, entonaren l'hermós cant, foren del nostre «Orfeó», que s'emancipa i s'indisciplina.

¡Xòqui-la, senyor vice. . revolucionari!

XIXU